

Postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 393³ § 1 pkt 3 i art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c.), polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen.

Przewodniczący Sędzia SN Helena Ciepła (przewodnicząca)

Sędziowie SN: Iwona Koper, Henryk Pietrkowski (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Marcina M. przeciwko Konradowi M., Redaktorowi Naczelnemu Czasopisma T.W. w W. – Dariuszowi B., Wydawnictwu H.B., spółce z o.o. z siedzibą w Warszawie o ochronę dóbr osobistych, po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 maja 2001 r., zażalenia pozwanych Redaktora Naczelnego Czasopisma T.W. w W. Dariusza B., Wydawnictwa H.B., spółki z o.o. z siedzibą w Warszawie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 lutego 2001 r.,
oddalił zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w Poznaniu postanowieniem z dnia 20 lutego 2001 r. odrzucił kasację pozwanych Dariusza B. oraz Wydawnictwa H.B. spółki z o.o. w W. od wyroku tego Sądu z dnia 12 października 2000 r., uzasadniając to rozstrzygnięcie stwierdzeniem, że kasacja nie zawiera istotnego jej elementu w postaci przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie przez sąd kasacyjny.

W zażaleniu pozwani, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia, podnieśli, że kasacja spełnia wymogi stawiane przez przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Zawiera „zarówno podstawy kasacyjne, jak i konkretne zarzuty stawiane orzeczeniu Sądu drugiej instancji”. Wskazuje również na potrzebę rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy istotnych zagadnień prawnych, to jest kwestii określenia wymogów, które stanowiąby przesłankę stwierdzenia prawidłowości

postępowania dziennikarzy przy zbieraniu i publikowaniu materiału prasowego, a także kwestii odpowiedzialności redaktora naczelnego za opublikowanie materiału prasowego zamieszczonego w czasopiśmie, zanim rozpoczął on pełnienie swej funkcji w redakcji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawienie okoliczności, które uzasadniałyby rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 393³ § 1 pkt 3 i art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c.), polega na przedstawieniu tego zagadnienia przez jego sformułowanie z przytoczeniem argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Wypełnienie tego obowiązku – nałożonego na osoby uprawnione do sporządzenia kasacji, którymi są profesjonalni pełnomocnicy procesowi lub podmioty o kwalifikacjach wskazanych w ustawie – nie może być zastąpione przez, jak to uczyniono w kasacji, powołanie podstaw kasacji i ich uzasadnienie, czy też wskazanie "konkretnych zarzutów stawianych orzeczeniu Sądu drugiej instancji". Podjęta w zażaleniu – bez wskazania argumentów prawnych – próba wykazania, że w sprawie występuje zagadnienie prawne, jest spóźniona; nie może zatem sanować, trafnie dostrzeżonego przez Sąd Apelacyjny, istotnego braku kasacji.

Zawarta w kasacji analiza stanu faktycznego w kontekście prawa materialnego, które – zdaniem skarżącego – zostało naruszone przez sądy orzekające w sprawie, nie może uzasadniać także tezy o istnieniu potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 393 § 1 pkt 2 k.p.c.). W kasacji ograniczono się do twierdzenia o dokonaniu przez Sąd Apelacyjny wadliwej wykładni prawa materialnego, nie wykazując, że powołane przepisy budzą poważne wątpliwości lub wywołały rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Z przytoczonych względów należało zażalenie, jako bezzasadne, oddalić na podstawie art. 385 w związku z art. 397 § 2 i art. 393¹⁸ § 3 k.p.c.